

ПРОЛОГ

У посильної було єдине завдання: доставити хлопчика до опівночі. Усе просто. За винятком того, що зазвичай вона доставляла пакунки вдень, а не маленьких хлопчиків посеред ночі. Робота оплачувалася щедро, але посильна погодилася не через це, а через власну допитливість.

Її цікавило, чому заможна пара прийшла саме до неї, чому батько хлопця відмовився написати адресу на папері й натомість прошепотів їй на вухо, чому матір хлопчика плакала. Але найбільше їй цікавило, хто б міг забрати дитину, адже місцем доставки була ані чиясь домівка, ані адреса якоїсь споруди, а радше простір між ними — порожній провулок на іншому кінці міста.

Хлопчик видавався досить звичайним, з бездоганною шкірою кольору міді, що була на відтінок темнішою за її власну. Проте поки вони йшли, він похнюпив голову так, наче густе нічне повітря тиснуло йому на плечі.

Посильна спрямувала ліхтар у темряву, відганяючи тіні з дедалі сильнішим відчуттям тривоги. Вона згадала дідусеві історії: шепіт магії, що ховається по закутках світу, та маленькі діти, яких спіткала жахлива доля.

Вона була надто дорослою, щоб вірити в ці казочки, та все ж таки пришвидшила крок.

Коли до місця призначення залишався один квартал, хлопчик ледь волочив ноги. Схопивши його за кістляве плече, вона потягла його вниз останньою вулицею й раптом зупинилася.

Провулка не було. На його місці стояла дивна, струнка будівля, що була втиснута у вузький проміжок та ідеально прилягала до розвалених споруд з обох боків.

Від тіні біля входу відділилася постать.

Посильна загородила собою хлопця.

— Ви та людина, з якою я маю зустрітись?

Невідомий підніс тоненький предмет. Спалахнула криваво-червона воскова свічка, освітивши блакитні очі та бліде обличчя юнака.

Посильна шукала очима сірник, щоб пояснити появу вогню. Бо ж ніхто не міг запалити свічки без сірника. Хіба що...

З кінчика свічки заклубочився мерехтливий золотистий дим. Він розтікався по вулиці, обвиваючи посильну, неначе змія. Крихітні вогники дзижчали й мерехтіли, були схожі на світляків чи пилінки, що ловлять місячне світло. Або ж щось інше. Поривами долітали аромати: спочатку м'ятної олії, потім паленого цукру, ніби карамель, яка занадто довго стояла на плиті, а далі — запах цитрусових, що вже почали згнивати.

Юнак пройшов крізь золотистий дим і взяв хлопчика за руку так, як це зробив би батько. На якусь мить дитина зашпорталася, вагаючись, але потім *добровільно* попрямувала за чоловіком до вузької будівлі.

Посильна схопилася за груди й відчула, як її серце калатає в безладному ритмі — швидше, ніж будь-коли раніше. Це все було неправильно. Вона кинулася вперед, щоб зупинити юнака, але золотистий дим оповив її литки, стримуючи рухи. Вона розтулила рота, щоб закричати, але жоден звук, навіть схлипування, не вирвався з її вуст.

Вона схопилася руками за горло, коли юнак зупинився на порозі будинку, і з жахом спостерігала, як він посміхнувся, вишкіривши гострі зуби, а потім наблизив своє обличчя до хлопчиковаго.

— Ходімо, — сказав він. — У мене є ідеальна робота для тебе.

Юнак прочинив двері й заштовхнув хлопця всередину.

Щойно двері зачинилися, дим розсіявся. Посильна напружувала всі сили, допоки не змогла переставляти ноги. Вона метнулася до будівлі, але враз зупинилася, коли вся споруда зникла просто на її очах, не залишивши нічого, окрім порослого бур'янами провулка, що сховався в тіні.

Нерідко я чула свою сестру ще до того, як бачила її, й сьогоднішній вечір не був винятком. Крізь відчинене вікно резиденції «Безье» долинав жвавий голос Зоси, що був так схожий на материн — принаймні до моменту, коли вона зайшлася непристойною пісенькою, у якій більш делікатна частина чоловічого тіла порівнювалася з певним фруктом.

Я прокралася всередину, залишившись непоміченою в натовпі пансінерок. Двоє молодших дівчат вдавали, що танцюють із невидимими партнерами, але всі інші погляди були прикуті до моєї сестри, найталановитішої дівчини в цій кімнаті.

Житло в «Безье» винаймав особливий тип дівчат. Майже всі вони працювали в місцях, що пасували їхньому лихослів'ю: хатніми робітницями у другу зміну, працівницями на фабриках, куховарками або на будь-яких інших низькооплачуваних роботах у *vieux quais* — старих доках Дюрка. Я працювала на шкіряному заводі «Фрелак», де жінки товклися над вкритими кіркою алюмінієвими каструлями та чанами з фарбою. Але Зоса була іншою.

— З днем народження, — прокричала я, коли її пісня закінчилася.

— Джані! — вона підскочила до мене. Її величезні карі очі сяяли на тлі потьмянілої оливкової шкіри обличчя, яке було аж надто худим.

— Ти вже вечеряла? — я приберегла дещо для неї, але в оточенні інших дівчат їжа мала тенденцію зникати.

Вона застогнала.

— Так. Не треба питати мене про це щовечора.

— Звичайно, що треба. Я твоя старша сестра. Це найважливіший обов'язок у моєму житті.

Зоса зморщила носа, і я дала по ньому щигля. Порившись у своєму мішку, я витягла газету, яка коштувала мені половину денної зарплатні, і вклала сестрі в долоні.

— Ваш подарунок, *madame*¹.

Тут подарунки на дні народження не посипали цукровою пудрою: вони здобувалися важкою працею й були дорожчими за золото.

— Газета?

— Розділ з вакансіями. — Я розгорнула газету, хитро всміхаючись.

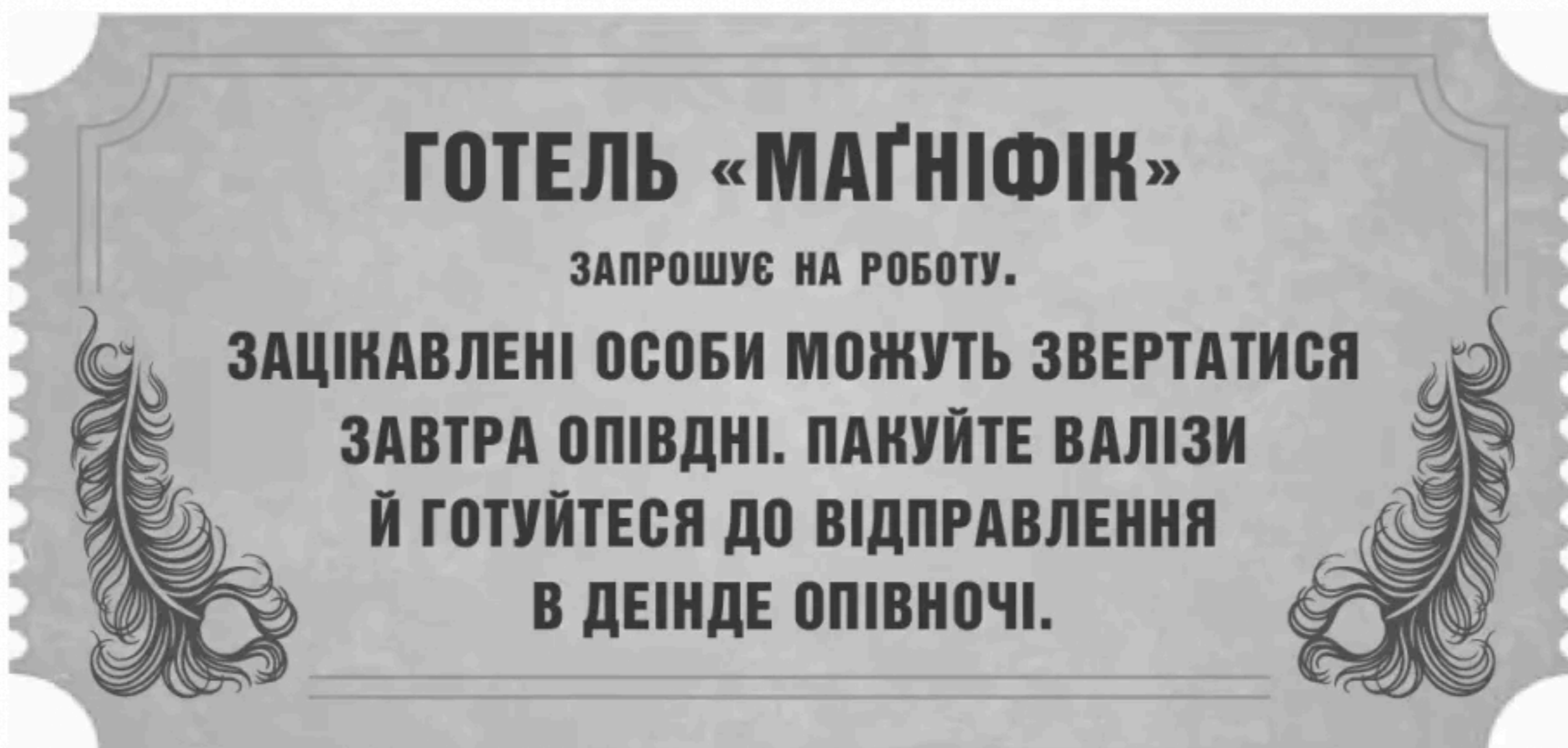
Усередині були оголошення про роботу в модних крамницях одягу, кондитерських та парфумерних магазинах — посади, на які б ніколи не згодилася тринадцятирічна, що на вигляд мала не більше ніж десять. На щастя, я хотіла показати не це.

Прогорнувши ті вакансії, я вказала на оголошення, яке годину тому з'явилося в усіх газетах міста.

Чорнило було яскраво-фіолетовим, як кривавий мак з Алінії або товчений аметистовий оксамит.

¹ Мадам.

Воно вирізнялося, ніби химерний маяк у чорно-білому морі.

Дівчата з'юрмилися навколо нас і схилилися над оголошенням. Фіолетове чорнило мерехтіло райдужними переливами, які неначе змагалися з блискучим місячним камінням.

Адреса не вказувалася. Легендарному готелю це й не було потрібно. Він з'являвся десь кожні десять років в одному й тому ж старому провулку в центрі міста. Зараз там уже, мабуть, зібралося все місто, очікуючи, як дурні, на шанс потрапити всередину.

Багато років тому, напередодні останньої появи готелю, більшість запрошень були завчасно доставлені лише найзаможнішим мешканцям. Потім, у день прибуття готелю, ще декілька заповітних запрошень роздавали випадковим людям у натовпі. Наша матрона, Мінетт Безьє, була однією з тих небагатьох щасливчиків.

Тієї ночі гості зайшли в готель і зникли разом із будівлею. А вже через два тижні вони *повернулися*, з'явившись у тому ж провулку просто з нізвідки.